

sel on suur wäggi; selle läbbi wõib hädä lõppetud sada. Armastusse läbbi ehitakse waeste laste koolid, ja majasid haigetele, sedda helde süddamega inimised jahhutawad ja arstiwad, ja kus waesid omma annete ja Jummalä sõnnaga rõnnustawad. Iffa ennam ja wäggewamine tungib jõula rahwa süddamesse se nõu ja waimu heäl: Meie peame aitama! Peame wendadele teggema, mis Jummal kõigile teeb! — Agga sõbber, kõik need anded on wäljaspoollised. Agga kui diete truiste tahhame aidata, siis peab abbi seestpoolt hallama. Süddamest tullewad wälja kõiksuggused kurjad mõtted, sõnnad ja teod, ja kui südda ei sa parrandatud, siis on se otsego peaksime meie wet jõela sisse tõstma. Agga sellest ei tahha Siiri sõbrad ühtegi kuulda. Sepärrast ei pea nemmad ühtegi Piibli ramatust luggu, ja naerawad kõik waimuliku asju; kõht on nende Jummal, ja eneste lojutse sarnast himmu ning kurje lombid annustawad nemmad; lihha himmu, silma himmu on nende wõeras jummal, kes nende ille wallitseb ja neid kõige kurjusele taggalihtutab. Nad on willetsad pettetud lomad. Sepärrast ei peastaks egga aitaks nemmad leddagi, waid sadaksid enmast ja teist weel saawõrra suurema hullatuse sisse. Nüüd on küf sels korrald armast sõbber, teine lord kõnneleme ennam.“

Näddala sees rälisid nemmad weel üht ja teist, ja Peter tundis iffa ennam ja ennam, et hea waim wannema selli süddamest ning suust kõnneles.

Teise Pühapäewa õhtul läksid mõllemad ühte kohta, kus ennamiste agga ammetmehhed koos ollid. Seal olli hopis teine luggu, kui minnewal pühhal Siirviga trahteris. Esimalt lugges Kotlep Piibli ramatust üht peatükki ja siis rälis temma ja ka teised selle ille, mis nende südda mõtles. Pärrast sedda laulsid nemmad mõnued launid waimulikud laulud. Neg läks sõbbufaste, egga tiiddinud ühhihise luggemisega tegi ärra, sest kõik tuli süddamest ja läks ka jälle

süddamesse. Pärrast sai weel mõnui ramat loctud, mis sõbrad saanud, kes ennamiste kõik maenitsefid wannaliku armastust tagganduda ja kinnipiddada. Siis rälis üks annuwaart mees wannu aegsist hantwõrgi ellust, tööst ja wiisidest. Kõige wiimaks istusid kõik laua juure õhtust sõma, sest et Pühapäewa õhtul sellid meistrite läest mitte süa ei saanud. Enne lahtumist õppisid nad weel mõnda muud sõnnuwaart ilmliku laulu mitme heäleaga.

Kui nüüd Peter koju tuli ja maggama heitis, olli tal weel aega küllalt, se ille järrel mõelda, ja ommas mõttes tännast päwa minnewa Pühapäewaga kõrwuti seada, ja sedda wahhet tähhele pauna, mis mõllemate seltside wahhel olnud. Siis sai ta iffa ennam sest arwu, mis Kotlep olli enne rälinud, et inimese õnne antakse tõeste illewall, ja tulles süddame muutmisest, ja et sedda üksi Jummalä sõnna ning temma Waimu läbbi wõib leida, agga ei mitte illekohtuse, jummalafartmata inimeste kurjuse ja mitte wäggiwaldise riisumise ehl sawwatuse läbbi. Peter olli jälle õiget teed leidnud ja löndis sedda teed nüüd hea mele ja rõõmsa süddamega, ja kirjutas sest asjast ka omma wenna Willemile. — Watame nüüd mis se teggi.

Willem suure heäleaga naerdes, pistis wenna ramatu tasku, sest temma ellas omma arwates igga päaw annu ja rõõmu sees. Warsti pärrast Peetri ärraminemist ei löinud ta ennam otsima suuremat õppetust, ta lahkus aega möda omma endistest sõbradest ärra, kes truid ollid, ja otsis ommale usi seftimehhi, kellega ta lustiliste ellas. Esmaspäwal ta ei teinud tööd: sel päwal otsis mele lahutamist nüüd ennam kurja selti juurest, selle seas ta isse pea kõige kurjem olli ja teistelegi hullatuse te peal eel löijaks jäi. Ta järg läks ühte puhku kurjemaks. Ja ürrikese aja pärrast olli tal ka pruunt walmis, üks noor, illusa näu, agga ferge melega tüdruk, kellega ta Pühapäewil hullumas ja tantsumas läis; Esmas-